CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành
Tháng 5/1989

(Kỳ 2)

Trong căn nhà này - trừ ông chủ nhà còn có lẽ những người khác đều không ưa gã. Hình như họ không hài lòng khi thấy gã gia nhập vào cuộc sống êm đềm của khu nhà này. Họ e ngại quá khứ của gã. Chính Ba Thẹo cũng cảm thấy như vậy và điều đó ban đầu đã khiến gã băn khoăn không ít. Do vậy, chỉ trừ những trường hợp thật cần thiết, không bao giờ gã muốn qua nhà người cháu hay bên cạnh bước chân lên lầu. Còn vợ chồng người cháu của bà chủ ở bên kia bức tường cũng không bao giờ qua lại thăm hỏi gã. Gã không biết tên tuổi, không biết họ sinh sống ra sao? Tuy nhiên, do cùng ở chung trong một căn nhà nên đôi khi gã cũng giáp mặt họ. Người cháu của bà chủ cũng chỉ trạc tuổi như Ba Thẹo, dáng người to béo mập mạp, để ria mép và thường mang kính mát. Cô vợ của anh ta trẻ hơn - chỉ khoảng ba mươi tuổi, dáng người đẫy đà và có khuôn mặt lanh lợi, sắc sảo. Hai đứa con của họ đều là con trai, đứa lớn hơn mười tuổi, đứa bé khoảng sáu tuổi. Có một điều lạ là mặc dù bố mẹ của chúng đều to béo khỏe mạnh nhưng hai đứa con thì lại ốm xo như con nhà thiếu ăn vậy!

Mặc dù không phải là người hay để tâm dòm ngó đến cuộc sống của người khác, nhưng có những điều Ba Thẹo không thể không biết. Đó là hai vợ chồng người cháu bà chủ nhà rất hay cãi nhau. Hình như chuyện đó đã thành lệ và nếu thiếu những cuộc cãi vã thì họ không thể sống nổi! Ở bên này bức tường, Ba Thẹo thường xuyên được nghe những câu đại loại như: “Đồ chó!”, “Ngu!”, “Đồ con đĩ!”, “Thằng dê già”… hoặc “Câm mồm đi!” “Khốn nạn!” v.v. Tuy nhiên, có một điều lạ là sau những cuộc cãi vã, họ vẫn có thể trở lại vui vẻ với nhau. Điều đó được

minh chứng bằng những chuỗi cười hoặc những âm thanh cho thấy sự đùa giỡn!...

Sau khi Ba Thẹo về ở được khoảng hai tuần thì bên kia bức tường cũng có thêm một nhân khẩu. Đó là một phụ nữ trạc bốn mươi, có khuôn mặt nhẫn nhục và hầu như suốt ngày không mở miệng nói một lời nào. Đó là người giúp việc. Suốt ngày chị ta cặm cụi những công việc bếp núc và chăm sóc hai đứa con của vợ chồng người cháu bà chủ nhà, còn hai thằng nhỏ thì suốt ngày la hét, đánh cãi nhau. Chúng bày đủ trò để chọc ghẹo chị giúp việc và sẵn sàng lăn đùng ra ăn vạ vì bất cứ lý do gì. Cũng cần nói thêm rằng người phụ nữ lành hiền ấy là cái bao để chứa sự rầy la của những người chủ. Họ mắng chị như mắng trẻ con và dù chị mới đến ở nhưng đã không ít lần cô vợ đe sẽ đuổi chị ra khỏi nhà.

Không biết cặp vợ chồng này làm nghề gì nhưng xem ra thì họ sống khá sung túc. Người chồng thường đi chiếc xe máy Cub 70 màu đỏ, còn cô vợ có một chiếc Dream II màu mận. Lối sinh hoạt của họ cũng thất thường. Có khi họ ở lì cả tuần trong nhà, nhưng cũng có ngày họ ra phố dăm ba bận. Ngoài ra, còn có một điểm nữa: từ ngày về ở đây, chưa bao giờ Ba Thẹo thấy có người lạ đến nhà họ. Và cũng chính bởi vậy, việc ông bà chủ nhà cho Ba Thẹo ở có vẻ đã khiến cho họ cảnh giác. Đã nhiều lần Ba Thẹo bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngại của người vợ hướng về phía mình. Tuy nhiên, lâu dần rồi gã cũng quen đi. Trong cái thời buổi này, ai cũng phải giữ mình, nhất là những kẻ giàu có như họ. Điều đó cũng chẳng có gì lạ.

Cuộc sống trầm lặng ở cái chung cư này bị khuấy động đôi chút khi cách đây gần hai tháng, lại có thêm một người đến ở với Ba Thẹo. Đó là một cô gái chỉ mới trạc độ hai mươi hai, có dáng người cân đối và khuôn mặt xinh đẹp nhưng buồn bã. Tên cô ta là Thu. Không rõ cô ta có quan hệ như thế nào với Ba Thẹo. Ngay cả về nghề nghiệp của cô ta cũng có vẻ bí ẩn. Thường ngày, Thu ở lì trong nhà và đến chập choạng tôi mới thấy dắt xe đạp đi ra ngoài. Khi đi, bao giờ cô ta cũng son phấn rất cẩn thận. Người quan tâm nhất đến chuyện này tất nhiên là vợ người

cháu của bà chủ nhà. Tuy nhiên, mỗi khi thấy vợ đề cập đến chuyện này, anh chồng to béo thường gạt đi:

-Chuyện riêng của người ta. Đừng có xía vô. Mệt lắm!

Sự xuất hiện của Thu hình như cũng không làm xáo động nhiều đến cuộc sống của Ba Thẹo. Gã vẫn sáng dắt xe đi, tối quay trở về với khuôn mặt lầm lì và đôi mắt mang nỗi buồn cô đơn, trống rỗng..

Cơn mưa hôm ấy đã làm hẻm nhỏ ngập đầy nước. Ba Thẹo vẫn dắt xe, bước đi ào ào. Cuộc gặp gỡ bất ngờ với Kiều Thi và tập giấy bạc cồm cộm trong túi quần khiến gã phải suy nghĩ.

Ở cổng vào nhà, Ba Thẹo gặp Thu đang dắt xe đạp đi ra. Tuy trời tối nhưng gã vẫn đoán chắc là cô ta đang mặc chiếc váy ngắn, áo thụng màu vàng và mang giày cao gót. Đó là trang phục duy nhất của cô mỗi khi đi ra ngoài. Mùi mỹ phẩm rẻ tiền sực nức. Thấy Ba Thẹo, Thu vội vã né sang một bên nhường lối cho gã và cất tiếng khe khẽ:

-Anh Ba về?

Ba Thẹo vẫn im lặng. Gã dắt xe đi thẳng vào trong sân. Thu dặn với theo:

-Chìa khóa cất chỗ cũ nghen.

Đến lúc ấy, Ba Thẹo mới như sực tỉnh. Gã ngoái lại nhìn Thu đang ngồi lên xe định đạp đi và bỗng hỏi:

-Cô tính đi đâu?

Thu im lặng. Bóng tối làm cho Ba Thẹo không nhìn thấy những nét ngạc nhiên và lúng túng trên khuôn mặt của cô. Gã hỏi tiếp bằng giọng đột nhiên trầm xuống:

-Hôm nay ở nhà được không?

Không nói một lời nào, Thu lặng lẽ xuống xe quay trở lại. Khi cô đã vào đến sân, Ba Thẹo móc túi lấy ra mấy tờ giấy bạc:

-Chạy ra phố kiếm đồ nhậu với ít bia!

Thu cầm tiền rồi lặng lẽ quay ra. Ba Thẹo nhìn theo một thoáng rồi dựng xe đạp và dỡ hòm đồ xuống. Ánh sáng từ những ô cửa của các căn nhà xung quanh lờ mờ chiếu xuống mảnh sân nhỏ. Bỗng nhiên, gã buông một tiếng thở dài. Lần đầu tiên kể từ khi dọn đến ở đây, gã mới chợt nhận thấy cái góc này thật hiu quạnh và vắng vẻ. Gã bần thần đứng lặng hồi lâu và chỉ sực tỉnh khi những giọt nước mưa rớt từ những tán lá xuống trúng gáy cổ. Bằng những bước chân thẫn thờ, gã bước vào căn phòng lờ mờ như trong một cái hang.

Vào nhà, Ba Thẹo bật đèn. Ánh sáng đỏ cạch tỏa ra từ một bóng điện tròn cho thấy trong phòng hầu như không có đồ đạc, tài sản gì. Ở góc trong cùng trải một cái nệm cũ có phủ tấm vải bên trên làm chỗ ngủ. Một bộ đồ pha trà đặt trong khay nhựa để trên cái ghế nhựa nhỏ thay cho bàn. Ở một góc khác là cái bếp điện, ba cái xoong nhỏ và một cái rổ nhựa đựng chén bát. Trên cả bốn bức tường đóng rải rác những cái đinh lớn hoặc móc áo, ở đó ngoắc những bộ quần áo và những cái túi xách... Tất cả những đồ đạc ấy đều cũ kỹ và bốc lên cái mùi đặc trưng của những thứ lâu ngày không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

Bữa ăn tối, do Thu đã chuẩn bị sẵn cho Ba Thẹo gồm một bát canh chua, đĩa cá kho và cái xoong cơm nhỏ đặt ở giữa chiếu, bên trên đậy tờ báo. Gã giở báo lên nhìn qua rồi cởi bỏ quần áo ngoài ngoắc lên cái móc đóng trên tường. Sau đó, gã ra sân vục nước ở cái bể nhỏ để chà xát hai bàn tay lấm lem dầu mỡ.

Thu mang bia và đồ nhậu về khi Ba Thẹo đã mặc xong bộ bà ba cũ mà gã thường mặc khi ở nhà. Thu đặt mấy lon bia xuống chiếu, trút gói đồ nhậu gồm lòng heo và một khúc thịt heo quay cùng ít rau thơm ra hai cái dĩa đặt trên tờ báo cũ. Sau đó, cô mặc một bộ đồ mỏng màu vàng nhạt. Qua lớp vải mỏng cho thấy một thân hình cân đối với cặp chân thon dài và bộ ngực vẫn còn con gái. Cô ta ngồi xuống chiếu, đối diện với Ba Thẹo. Gã lẳng lặng trao cho cô một lon bia rồi giật nắp lon của mình, ngửa cổ uống một hơi dài.

Họ ăn uống trong sự im lặng. Nói đúng hơn, chỉ có một mình Ba Thẹo vừa ăn vừa uống, còn Thu chỉ uống bia và thỉnh thoảng lại nhìn sang khuôn mặt lầm lì của Ba Thẹo. Thái độ của gã hôm nay khang khác và điều đó khiến cô ta băn khoăn nhưng không dám hỏi. Ba Thẹo vẫn im lặng, cắm cúi ăn uống cho đến lúc xong bữa mà vẫn không nói thêm một lời nào khiến nỗi thắc mắc mỗi lúc càng tăng lên trong Thu.

Từ ngày dọn đến chung sống trong căn phòng này, cũng đã có vài lần Thu ở nhà cả buổi tối với Ba Thẹo. Trong đó, chỉ có một lần do gã yêu cầu, còn là do cô ta tự nguyện. Trong những lần đó, quan hệ giữa họ chỉ đơn giản là quan hệ giữa người đàn ông và người đàn bà. Nhưng hôm nay hình như không phải chỉ có vậy. Thái độ lầm lì khó hiểu của Ba Thẹo khiến cô ta lo lắng. Hình như sắp có một chuyện hệ trọng nào đó chăng? Nhưng chuyện lành hay dữ? Cô gái cố tìm kiếm câu trả lời trên khuôn mặt lầm lì của gã nhưng cảm thấy bất lực. Khuôn mặt ấy không nói lên một điều gì. Nhưng rõ ràng đã có những điều khá hệ trọng nào đó khiến cho gã phải bận tâm.

Ba Thẹo ăn xong thì Thu cũng đã pha xong cho gã một ấm trà nóng. Trong khi Thu lúi húi dọn dẹp bát dĩa, gã lẳng lặng ngồi uống trà và khi Thu vừa từ chỗ bể nước ngoài sân bước vào, Ba Thẹo ngẩng lên nhìn chăm chăm vào mắt cô ta và nói khẽ nhưng cương quyết:

-Từ hôm nay, cô không được đi đâu nữa!

Trước vẻ mặt sững sờ của Thu, gã dằn giọng nói tiếp:

-Không thể sống khốn nạn như thế này mãi được!...

Cô gái trân trân nhìn Ba Thẹo rồi bỗng đưa hai tay lên ôm mặt, cúi đầu xuống. Cô khóc không thành tiếng. Nước mắt lọt qua kẽ ngón tay giọt xuống chiếu. Đó là nước mắt của sự tủi hổ, của niềm xót xa và những cay đắng không thể nói nên lời... Ba Thẹo hiểu rất rõ điều đó. Gã nén một tiếng thở dài rồi nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô. Thu càng nghẹn ngào nhiều hơn. Bằng một động tác mà có lẽ chính cô cũng không ngờ, cô choàng lấy cánh tay ấy của Ba Thẹo và cứ thế ôm riết

vào ngực mình giống như một kẻ sắp chết đuối bỗng vớ được một bàn tay chìa tới. Ba Thẹo cũng mủi lòng. Gã nhích gần lại, đưa tay choàng lấy cái thân hình đang rung lên bần bật. Những giọt nước mắt vẫn chưa ngừng chảy - nhưng bây giờ có lẽ đó là những giọt nước mắt sự sung sướng và niềm biết ơn. Nước mắt tràn trên hai gò má dày son phấn. Có lẽ đã từ lâu, cô gái ấy lại mới được khóc một cách thành thật đến thế...

Có tiếng gió lao xao đang mạnh dần lên trên những tán cây bên ngoài. Lại sắp có một con giông. Cái lạnh khiến Thu rùng mình. Cô nép sát hơn nữa vào lồng ngực vạm vỡ của Ba Thẹo. Còn gã thì đưa một bàn tay chai sạn nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của cô ta. Đã lâu lắm rồi, từ trong trái tim tưởng như đã hóa đá của gã lại mới thức dậy cái cảm giác muốn hy sinh, muốn che chở cho kẻ yếu đuối hơn mình.

Họ cứ ngồi im lặng như thế cho đến khi cơn mưa ập đến. Tiếng mưa rơi mỗi lúc một lớn hơn lên, khỏa lấp mọi âm thanh khác…

CHƯƠNG II

Thu không phải là vợ, không phải họ hàng và cũng không phải là nhân tình của Ba Thẹo. Ngay chính gã cũng không hề biết cô ta từ đâu tới và tại sao lại tham gia vào cuộc sống của mình? Những điều đã đến với chỉ là một chuyện ngẫu nhiên - một sự ngẫu nhiên đen tối bổ sung thêm vào cuộc đời vốn đã tối đen của gã.

Họ bất ngờ gặp nhau khoảng hai tháng trước. Buổi chiều hôm ấy, Ba Thẹo vẫn ngồi lặng lẽ dưới tấm vải nhựa ở vỉa hè với những suy nghĩ triền miên trong khi những cơn gió thổi qua trên tán lá và những chiếc lá già rơi lả tả xung quanh gã. Những suy tư buồn bã khiến gã càng trầm ngâm hơn. Gã nghĩ cuộc đời gã hình như cũng giống như những chiếc lá kia, đã qua cái thời xanh tươi để bắt đầu một cuộc sống lay lắt nơi vỉa hè. Quá nửa đời người rồi, gã đã bước vào mùa của sự tàn héo. Cuộc sống đã ném gã ra vỉa hè và hình như nó chẳng hề bận tâm tới điều đó, chẳng cần biết gã còn tồn tại hay không? Những chiếc

lá rồi sẽ mục nát, sẽ lặng lẽ hòa tan vào với đất. Bây giờ gã chỉ là một con số không: Không tiền bạc; Không vợ con; Không gia đình; Không mục đích và tương lai cũng không có nốt! Gã tồn tại như một điều vô lý, một thứ cỏ dại không ai cần biết đến. Hằng ngày, gã ngồi đây để nhìn cuộc đời trôi đi, để đếm những năm tháng còn lại của cuộc đời mình. Gã sống chỉ để kiếm miếng ăn - mà như vậy thì có gì hơn so với một con thú? Một con thú dạng người, biết nói tiếng người, cũng đau đớn dằn vặt như con người... Chao ôi, còn gì khủng khiếp hơn khi phải sống cô đơn ở ngay giữa đồng loại?

Những suy nghĩ ấy đã đưa Ba Thẹo đến cái kết luận không thể nào né tránh được: cuộc đời gã đã hoàn toàn bỏ đi rồi. Gã đã bị trượt xuống đến tận đáy bùn và chắc chắn là không bao giờ còn có thể ngóc đầu lên được nữa. Không bao giờ cho đến chết!

Chính vào lúc Ba Thẹo đang ở vào tâm trạng bi đát như vậy thì Thu xuất hiện. Khi ấy, trời đã gần tối. Ba Thẹo vẫn đang ngồi thẫn thờ trên vỉa hè với ánh mắt trống rỗng, vô hồn thì cô gái ấy dắt xe đạp đi đến. Tiếng chào nhỏ nhẹ của cô ta đã dứt gã ra khỏi những suy nghĩ u ám. Ba Thẹo quay lại. Cô gái trước mặt gã bận chiếc váy ngắn màu vàng, áo màu hồng, vai đeo tòng teng cái ví da nhỏ và chân mang giày cao gót. Từ cơ thể cô ta tỏa ra mùi nước hoa gắn gắt. Chỉ nhìn thoáng qua, gã đã có thể đoán biết ngay đây là hạng người nào. Mặc dù có bộ dạng bên ngoài chải chuốt và đúng mốt, đây cũng chỉ là một kẻ đang ở dưới đáy như gã. Những kẻ khốn khổ khốn nạn tìm đến với nhau đây!

Ý nghĩ ấy khiến Ba Thẹo chợt nổi cáu. Hắn hỏi giọng lạnh lùng:

-Có chuyện chi?

-Anh Hai bơm giùm em cái xe - Cô gái lễ độ.

Ba Thẹo lầm lũi thực hiện yêu cầu ấy. Khi gã đã làm xong, cô gái lấy tiền trả và bỗng hỏi nhỏ bằng giọng thân mật:

-Tối rồi anh chưa nghỉ sao?

-Kiếm ăn mà! - Ba Thẹo nói nhát gừng rồi đột nhiên gắt lên - Mà cô đi đi chứ. Luẩn quẩn ở đây làm gì. Tôi không có tiền!

Thái độ phũ phàng và những lời nói tàn nhẫn giống như những ngọn roi quất vào mặt cô gái. Một thoáng lặng đi rồi cô cúi đầu xuống, nói giọng hơi run run:

-Tôi cũng kiếm sống như anh thôi... Nhưng đồng tiền cũng nhơ nhớp lắm, anh Hai à!...

(Còn nữa)

Đức Dũng